

Religionsfrihet og samfunnsånd

AV KNUT ISACHSEN

Dr. Söderling og Arbeiderbladet fortjener takk fordi de tar opp dette særdeles viktige tema til åpen meningsutveksling.

Barneoppdragelse og livsanskuelse henger nøye sammen og forholdet mellom vitenskap og religion søkes også belyst samtidig. Det er med andre ord intet mindre enn grunnlaget for vårt personlige liv og vårt samfunnsliv som dr. Söderling ønsker tatt opp til kritisk vurdering.

Jeg har et annet utgangspunkt for mine betraktninger enn dr. Söderling idet jeg bekjenner meg som en kristen, og dr. Söderlings definisjon at: «en kristen er et menneske som er tilhenger av den kristne tro, er en brukbar definisjon.

Skal en meningsutveksling på dette felt være av verdi så er det av avgjørende betydning at enhver søker å være like klar og saklig i sine innlegg som dr. Söderling er i sin åpningsartikkel.

Jeg er enig i at vi kristne og dermed kirken har gjort — og stadig gjør — alvorlige feilgrep på mange områder og vi har særlig sviktet vårt ansvar for de sosiale forhold i samfunnet. Arbeiderbevegelsen har på dette felt gjort en positiv innsats i de siste 100 år som kirken burde vise sin respekt og taknemlighet for. Men når dr. Söderling hyller menneskets fornuft og mener at «den kristne trosbekjennelsen låter nærmest som en hån for oss som lever i en moderne begrepsverden, — så må enhver kristen naturlig ha lov til å spørre: «Hva har vår fornuft og våre moderne begreper ført oss til?»

Er ikke nettopp vår verdenssituasjon i dag et mektig bevis på hvordan det går med en kultur som i stadig stigende utstrekning bygger på fornuften og den materialistiske livsanskuelse?

Kapitalismen i Vest og kommunismen i Øst søker begge å få herredømmet over hele verden, og de fleste mennesker har ennå ikke oppdaget at det egentlige valg står ikke mellom systemet i Øst eller i Vest — men i et tredje alternativ.

Svaret på materialismen såvel i Vest som i Øst ligger ikke i noe nytt system men i nye mennesker, som har akseptert demokratiet inspirerte ideologi slik som den enkelt, sterkt og klart er utformet i Moralsk Opprustning.

Filosofien i Moralsk Opprustning er klart gitt uttrykk for i stifterens, dr. Frank Buchman's bok: «Bygg verden ny», og hvordet allerede har ført til i enkeltmenneskers og i samfunnets liv er delvis fortalt i Peter Howards nylig utgitte bok: «Verden gjenreist», hvor de fleste beretninger er dokumentert i et tillegg.

Det som først og fremst slår en ved å lese denne boken er at den handler om enkeltmennesker. Men om enkeltmennesker som har lært å samarbeide over partisyng og klasseskiller. Er ikke det noe verden trenger i dag?

Men tilbake til dr. Söderlings spørsmål om barneoppdragelsen. Det er en kjent sak at når man skyter på barna så treffer man foreldrene, eller det kan også sies slik: det eksisterer ikke problem-barn men problemforeldre. Dr. Söderling sier at «sannheten er ubehagelig for oppdragerne, når det gjelder konfliktsituasjoner og affektscener i hjemmet.

Vi har i vårt hjem 4 barn i al-

deren 6—18 år og vi søker å gi dem en oppdragelse i kristen ånd og dermed også styr og ansvarsfølelse for samfunnsforholdene. Vi våger å påstå at våre barn er harmoniske og fri for komplekser, og det gir oss daglig store gleder å følge hver enkelts utvikling.

De fleste mennesker i vår tid er blitt så vant til skjemaer og regler at de tror at alt kan løses ad den veg, men jeg tror at barneoppdragelsen aldri kan bli vellykket etter noen fastlagte regler. Hvert enkelt barn trenger en særskilt forståelse og må på alle områder møtes nøyaktig på det plan hvor det i øyeblikket står og har sine behov. Men grunntonen i hjemmet må være ekte og god. Ønsker vi at våre barn skal være absolutt ærlige og kjærlige i all sin ferd, så må de erfare at absolutte moralske normer betyr noe i det daglige liv mellom foreldrene og i alle forhold hjemmet kommer opp i.

Jeg tror at ethvert menneske lengter etter et virkelig grunnlag for sitt liv — en holdbar livsanskuelse. Og da kan man ikke komme forbi den kjensgjerning at enhver har behov for noe å tro på som ligger på det åndelige og det moralske plan. Vitenskapens menn forlanger alltid bevis for en påstand men samtidig anerkjenner mange av dem at et menneske er — som Bibelen forteller oss — sammensatt av ånd, sjel og legeme. Og vi har behov på alle disse 3 plan som må tilfredsstilles hvis et menneske skal bli fri, harmonisk og skapende.

Arbeiderbevegelsens pionérer i England, Keir Hardie, fikk nettopp som kristen se sitt ansvar for de skjeve og urimelige forhold arbeiderne vanligvis levet under og ut fra det organiserte han arbeiderbevegelsen, som ved siden av kirken er blitt verdens største maktfaktor.

Det farlige i vår tidsalder er at de fleste foreldre ikke vet hva de egentlig selv vil sikte på som mål for barneoppdragelsen.

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR

AVISUTKLIPP

Roald Amundsensgt. 1, Oslo

Sentralbord: 41 36 20

Utklipp av: Arbeiderbladet

AUG 31 1957

En ren materialistisk livsanskuelse vil aldri i det lange løp evne å tenne og fastholde ungdommens begeistring og lengsler for noe å kjempe for — noe som er verdt å sette alt i livet inn for. Det vil derimot en idé — en ideologi — som den kristne livsanskuelse når den blir presentert ungdommen i lære og liv og i en så vid og realistisk form at den omfatter alle sider av menneske- og samfunnslivet.

Vår eldste gutt — 18½ år gammel — har i de siste 15 mndr. vært i Sveits og England og er nå i USA, hvor han sammen med venner fra mange nasjoner fra Øst og Vest, fra alle samfunnsstillinger, kjemper for å gi menneskene et grunnlag å leve livet på som fører til et virkelig inspirert demokrati hvor bl. a. alle klasseskiller er borte.

De brever vi får fra ham er det beste bevis vi som foreldre kan ønske oss om at vi — tross våre mangler — allikevel har fått lov å hjelpe vår sønn til å finne de verdier som er verdt å sette alt inn for i den hensikt å gi dem videre til en søkende og lidende menneskehet.

14-02-044